

TEMPS NOUS

semanari portaveu de les aspiracions del poble

Organ del Centre Republicà Nacionalista

La Conferencia de les Esquerres Catalanes

Encara que les circumstàncies actuals (estat de guerra), impideixen fer cap senyalament de data, podem assegurar que hom treballa activament en la preparació d'aquesta conferència, que significa l'esforç més fort efectual per tal de donar una coordinació i un sentit de eficàcia a l'innegable ambient esquerrà del nostre país.

La importància que indubtablement ha de revestir l'esmentada assemblea, el fet de que el "Centre Nacionalista Republicà" i "Temps Nous" s'hagin adherit a la Conferència. La necessitat d'aclarir la nostra posició, ens fa creure necessari explicar als amics del Vendrell, la gènesi i l'orientació que'n principi ha tingut la Conferència, a reserva de lo que sobiranament acordin els assistents.

En advenir la Dictadura de Primo de Rivera, hom pogué constatar una descohesió llàstima en els partits republicans i en les agrupacions proletàries de Catalunya, cal dir sincerament (unicament amb sinceritat poden esmenar-se equivocacions) que ni uns ni altres varen estar a la deguda altura. Els partits republicans, comptaven únicament apart de la força d'inèrcia més aviat electoral dels radicals de Barcelona, amb uns quants homes de privilegiada intel·ligència i cultura seguits d'uns quants nuclis forans de vells republicans. No comptaven amb força a les ciutats. Les agrupacions proletàries, enfangades en un apoliticisme absurd i suïcida, eren víctimes d'una immensa nuvolada de confidents (demostració palpable de que sense política també hi han venuts) que'ls imposabilitava d'organitzar res sense permís de l'autoritat, i d'un cansanci debilitador fill de la persecució acarnissada que havien sofert i de la, a nostre judici, mala orientació en les seves lluites. Uns i altres en honor Primo de Rivera son cap d'Estat, guardaren la mes immobilitat quieta.

Aquests anys indignes, serviren, val a dir-ho per a realitzar una selecció natural. Els atacs continuats a la llei i al Dret, obligaren ben prompte als elements veritablement democràtics, republicans i socialitzants, a actuar en laombra fos com fos. Va irrompre en l'escena política del país, una joventut gairabé inèdita, amb apetències de justícia i de civilització, disposada a no deixar tranquil al Dictador visible i a l'invisible. A Catalunya aquesta joventut trobà les files d'Estat Català, del Partit Comunista Català, de la selecció republicana de l'antic Partit Republicà Català sota la direcció d'En Companys, i aferma espontàneament encara, ella mateixa, en un nucli intel·lectual i obrer, del que sorgí mes tard el setmanari "L'Opinió", de tendències democràtiques i socialistes (res amb el Partit madrileny) ben clares.

En les ciutats apartades del radi de Barcelona, els republicans, observaren en general una digna resistència passiva que esmussà considerablement l'eina filo-feixista. Al nucli Barceloní, s'emprengueren diverses batalles contra la Dictadura, d'acord amb els demòcrates de tota Espanya algunes, i altres de tò purament local, que tingueren lloc ben visible al Col·legi d'Advocats, al Centre de Dependents, a l'Orfeó Català i en altres corporacions i entitats. En aquestes lluites de caràcter general o de caràcter local, el jovent va prendre—hi ha una part activa a les primeres files. I va tenir grosses decepcions. Homes que havien ocupat la Tribuna Pública cloent els punys, escridassant, varen fondres. El seu nom no sonà mai en cap protesta noble, personalment no s'el vegé per enlloc. Altres que havien ostentat càrrecs públics, que devien a partits republicans i obrers, es passaven vergonyosament a l'enemic amb els seus vots, o la seva col·laboració. Varen prendre part activa